

איכתב גלוי ליאסר ערפאת

על פי פתח

דוברים שונים של אש"ף — הכחשות שהביאו נזק בלי ישוער לעניין השלום — פורטמו ואושרו מגעים אלה. הדבר עזר לגבש את תנועת-השלום הישראלית ואת עמדותיה המוצהרות. הדרישה קיבל דפוסים קבועים ורצופים, והיתה טמונה בו הבטחה רבה לעתידם של כוחות-השלום הישראליים.

כלו ידרוש יוזמה חדשה, כדי לצאת לדרך חדשה של השלום. הבעייה הפלסטינית תהיה מונחת על השולחן. תוכניתו המצויינת של האמיר פאהד היא אות לבאות. לצד הסכנות שהזכרתי יהיה קיים סיכוי חדש ליוזמה חדשה — יוזמה שתרתק תשומת-לב חדשה, שתגבש את דעת-הקהל העולמית והעשויה להשפיע גם על הגורמים המדיניים — יהיה יחסם האמיתי לשלום כאשר יהיה. עידן חדש יתחיל ב-26 באפריל 1982 — לטובה או לרעה.

אדוני היושבראש, לפני כמה שבועות נשאלת עליידי המראיין של העיתון הסעודי אל-שרק אל-אוסט ("המזרח התיכון"), המופיע ברוזמנית בסעודיה ובלונדון, אם נפגשת עמי. ענית כי אמנם לא נפגשת עם אורי אבנרי מעולם, אך ששליחך מקיימים דרישה רצוף עימו ועם ידידיו. בכמה הזדמנויות אחרות בשבועות האחרונים, כשר נשאלת בראיונות עיתונאים ובשיחות פוליטיות לגבי הדרישה בין אש"ף ובין כוחות-השלום הישראליים, הדועת שהוא נמשך.

ההחלטת שהתקבלה במועצה הלאומית הפלסטינית בדמשק, באפריל 1981, אישרה את קיום הדרישה עם "כוחות דמוקרטיים ומתקדמים בישראל" רק אם הם, מתנגדים לתיאוריה ולפרקטיקה של הציונות, רגינתה את כל המגעים האחרים. היתה זאת תקיעת סכין בגבנו — חודש לפני הבחירות לכנסת העשירית בישראל.

עתי, עוד יותר מתמיד, הזמן לקום, להעז, להסתכן למען השלום — כי האלטרנטיבה היא נוראה, ומחר המחר יהיה שואה לשני עמינו.

כה, בשבוע שעבר, בפגישתך עם מישחת מטעם האינטרנציונל הסוציאליסטי בבירות, כשנשאלת לגבי דרישה זו, אמרת: "אני האיש שיוזם את הדרישה עם כוחות-השלום הישראליים. הוא אושר עליידי החלטת מיוחדת של המועצה הלאומית הפלסטינית. הוא נמשך". דברך אלה המריצו אותי להפנות אליך מיכתב זה. אני מפרסם אותו בשבועון זה, מכיוון שאני יודע שזהו הדרך המהירה ביותר כדי שהדברים יגיעו (בצורה מתורגמת) לשולחן-עבודתך. גורם הזמן ממלא במחשבה שדי תפקיד מרכזי.

כמו 99.9% של האוכלוסיה היהודית בישראל, ציונים אנחנו. הציונות שלנו אינה זו של מנחם בגין או של שימרון פרס. לרבים מאיתנו יש ביקורת נוקבת על התיאוריה והפרקטיקה של הציונות מאז ראשיתה ועד היום. הציונות שלנו היא הומאניסטית, שוחרת-שלום, חילונית ודמוקרטית, פניה לברית-ידידות עם העולם הערבי והעולם השלישי, ובראש ראשונה — לדוריקום בין ישראל הריבונית והמדינה הריבונית שתקום לעם הפלסטיני.

על רקע זה, אדוני היושבראש, הרשה לי לחזור לעניין הדרישה בין התנועה שאתה עומד בראשה ובין תנועת-השלום הישראלית.

לא נתכחש לרקע הציוני שלנו — הן מפני שלא נעשה שקר בנפשנו, הן מפני שהתבכשות בזאת היתה מנתקת אותנו מעמנו, וממלא היתה מחסלת את יעילותנו ככוח פוליטי ורעיוני המסוגל להשפיע וזהאבק על דעת-הקהל הישראלי.

החלטת המועצה הלאומית הפלסטינית באפריל 1981 הנחיתה, על כן, מכה קטלנית על כל כוחות-השלום בישראל. קולה של תנועת-השלום העיקבית והרשמית כמעט נדם בכנסת הנוכחית. תחת להכניס לכנסת זו מחנה מוגבר של דוחמיישזום, אשר יכלו להרים קול נגד העוולות הנעשות עתה לעם הפלסטיני, למנוע מעשי דיכוי ולדחוף את המדיניות הממשלתית לכיוון חיובי יותר (או לפחות פחות-שלילי), נוצר בכנסת מצב המעניק לאנשיהסיפוח חופשי פעולה מוחלט.

ה זמן דוחק.

בחודשים האחרונים, מאז מינוי אריאל שרון לתפקיד שר-הביטחון בישראל, מתפתח תהליך הסיפוח של הגדה המערבית ורצועת-עזה בקצב חדש. איני בטוח אם ראשי התנועה הפלסטינית בבירות מודעים למלוא המשמעות של קצב חדש זה. זהו שינוי דרמאטי המשנה לא רק את מידך הזמן, אלא את כל המימדים. המהירות הופכת למהות.

בעיקבות ההחלטה הודיע הד"ר עיצאם סרטאוי כי, כשליח ממושמע של אש"ף, הוא מנתק את המגע עם כוחות-השלום הישראליים. הוא הודיע שמאחר שפעל כנציג האירגון, על-בסיס החלטה רשמית של הפרלמנט הפלסטיני ועל-פי הוראה שלך, אדוני היושבראש, אין הוא רואה עוד את עצמו כחופשי להמשיך בדרישה זו.

אחד מחלקי המאמץ החדש הוא להקים בשטחים הכבושים קבוצות מזוינות של קוויזלינגים פלסטיניים, ולשבור את המנהיגות הנבחרת והפטריוטית של האוכ' לוסיה הכבושה. איני מאמין שגסיון זה יצליח, אך הוא מפיל קורבנות וגורם ליטורים רבים. חשוב ומסוכן יותר הוא המיבצע המזורז לאכלס את השטחים הכבושים ברשת צפופה של שיכונים עירוניים יהודיים, העלולים לשנות תוך זמן קצר את המצב הדמוגרפי בשטחים הכבושים וליצור אוכלוסיה חדשה של מאות אלפי ישראלים פשוטים, שהחזרת השטחים היכבושים תהיה לגביהם אסון אישי.

ידוע לי שבשיחות עם מישלחות בינלאומיות הכחשת, לאחרונה, שזהו הפירוש הנכון של החלטה. טענת כי ההסכמה להגשמת זכויותיו של העם הפלסטיני להגדרה עצמית ולמדינה משלו מהווה, התנגדות לתיאוריה ולפרקטיקה של הציונות, ושעל כן גם אנחנו נסורים לדרישה.

אנחנו מתקרבים לנקודה שממנה והלאה שוב לא תהיה אפשרות של שיבה, של פשרה ושלום. מניו וגמור עם ממשלת-ישראל, בהסי כמת המערך ה"אופוזיציוני", לחסום לצמיתות כל אפשרות של שיבה לגבולות ישראל. משם והלאה תוביל הדרך ליעד הבקתינימנע של מידחמה ואפון הדדי.

יאסר ערפאת: כאשר הגדה בוערת

עם כל הכבוד, פירוש זה אינו יכול להתקבל על דעתנו, ואני סבור כי הד"ר סרטאוי צדק בכך שלא הסתפק בו כבסיס להמשך המגעים.

ישראל לאומי, אני מאמין שהתפתחות זו תסכן את שלומה ונפשה של מדינת-ישראל, אשר לה אני מסור בכל לבי ונפשי. אני מאמין שעתידה וביטחונה של ישראל יקשרים בקשר אמיץ ביכולתה להשתלב כמדינה בת-חורין, ריבונית וגאה בכרית של עמי המרחב, לצד העמים הערביים, וביניהם העם-האח הפלסטיני. אולם, אדוני היושבראש, הסכנה הטמונה בתהליך הסיפוח של הגדה לעתידו — ולעצם קיומו — של העם הפלסטיני מדהימה ומחרידה עוד יותר. מעולם לא היה עם למוד-סבל זה נתון לסכנות מחורות יותר: האיום על בסיסו הלאומי הזמני בדרום-לבנון; סכת השיעבוד, ההפקעה והגירוש משטחים הכבושים, מוימת שחיקתו ופירוורו מבפנים באמצעות קוויזלינגים, בוגדים וסוכנים. הסכנה לפיכוי השלום, הסכנה לעתידה של מדינת-ישראל והסכנה המיידית לקיומו של העם הפלסטיני — כל הסכנות האלה זועקות לתחלפות נועזות, ליוזמות אמיצות ודרמאטיות.

ערב הבחירות בישראל נרתמו אמצעי-התיקשורת של אירגונך למאמץ התעמולתי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית — רק"ח — וקראו לערבים בישראל להצביע בעדה. עיתונך, פלסטין אל-חנורה ("פלסטין המהפכנית") והרדיו של אש"ף קראו לכך בפה מלא. הטענה היתה שרק רק"ח, בהיותה קומוניסטית ואנטי-ציונית, הוא שתופה כשרה לדרישה.

ברוח זו אני פונה אליך.

הדבר לא מנע את התבוסה שנחלה רק"ח בבחירות, גם בקרב הציובור הערבי בישראל, והוא הנחיל מפלה גדולה עוד יותר לתנועת-השלום הציונית והפטריוטית. אמינותה ואמינות המצע שלה, שהשלום הישראלי-פלסטיני הוא אבן-הפינה בו, נהרסו בשעה הקריטית ביותר.

ש גורם נוסף הקשור בזמן.

הרשה לי לנתח החלטה זו — ואת הפירוש הסביר שלה — מבחינה רעיונית ומעשית. המילחמה בין שני עמינו אינה מידחמת-מעמד, במובן המארכסיסטי. זוהי מילחמה לאומית — מילחמה טראגית בין שתי תנועות לאומיות גדולות ועתידות-חילה: התנועה הלאומי הערבית-פלסטינית ותנועת-השיחורר הציונית.

בעוד חודש תחזיר ישראל למצריים את שארית חצי האי סיני. באותו היום יושלם התהליך שהתחיל בקמפי דייוויד. ברור לכל כי החלק השני של אותו הסכם — הקמת "האוטונומיה המלאה" — מת בטרם-לילה. למחרת היום יוצר לעיני-כל חלל ריק משוע. העולם

תהיה דעת התנועה האחת על השניה כאשר תהיה (וההיסטוריונים בוודאי עוד יעסקו בכך במשך עשרות ומאות בשנים) הרי אין ספק שהמילחמה היא כיום (המשך בעמוד 76)